

Манастир - Ето княгиня Целгу, сестрата на моя хан, цар Иваница. Нека тя бъде най-здравата връзка между нашите две племена!

Калоян - Когато княгиня Целгу приеме нашата вяра, тя още повече ще скрепи вечния ни съюз против общите врагове.

Манастир - Вземи я, цар Иваница. И дано всевишните богове дарят брака ви с многобройна челяд!

Калоян повежда Целгу към отец Василий; тя коленичи за благослов. Василий издига кръста.

Василий - Дано отсега нататък, приемайки светото кръщение с името Мария, ти донесеш радост в дома на мъжа си и на целия народ.

Манастир - Когато хмелът потъне във водите на реката, а камъкът изплува, тогава да завърши вечното братство между българите и куманите!

Василий - Амин!

Сцена

Хемските планини. Овчарска катуна. Светкавици и гръмотевици.

Радул се втурва и отърсва ямурлука си.

Радул - Пак я тресна! Нека! Нека ги гони свети Илия със златната кочия. Нека измори, ламите, дето ни ядат живото!

Разлутва се да стъкне огъна, запалва борина.

Ослушва се.

Иде някой...

Отива да отвори.

По-скоро, че дъжда ще влезе в къщи.

Близа Калоян и сваля мократа си наметка.

Радул го гледа очудено.